

Sygn. akt II CSK 194/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. w W.
Oddział Terenowy w P.
przeciwko Spółdzielni Mleczarskiej W. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
oraz skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 czerwca 2015 r., wniesionych przez obie strony postępowania. W uzasadnieniu wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania powołano się na ich oczywistą zasadność. Obok tego, w skardze kasacyjnej pozwanej wskazano dodatkowo na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że - jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego - oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać,

że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania obu skarg kasacyjnych nie pozwala przyjąć, by były one - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadnione.

W odniesieniu do skargi kasacyjnej pozwanej należy stwierdzić ponadto, że nie występuje w niej żadna z dwóch pozostałych przesłanek wskazanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Przesłance tej nie odpowiada sformułowane przez skarżącą pytanie, czy otrzymanie przez wierzyciela wekslowego kilku egzemplarzy weksla gwarancyjnego *in blanco* pozwala mu na dochodzenie należności na podstawie różnych egzemplarzy od wystawcy weksla i od poręczyciela wekslowego. Problem ten został już rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 384/13 (nie publ.) - wydanym w tym samym sporze stron - odniósł się bezpośrednio do możliwości posłużenia się przez wierzyciela kilkoma wekslami gwarancyjnymi *in blanco*. Kwestia ta utraciła tym samym swój precedensowy charakter. zarazem zaś jej wyjaśnienie nie jest konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, w której została wniesiona skarga kasacyjna.

Z podobnych przyczyn nie można także stwierdzić, by w sprawie doszło do spełnienia przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Tak jak rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego, także wyjaśnienie kwestii wątpliwej i wywołującej

rozbieżności w orzecznictwie może stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie wówczas, gdy problem ten ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.). Kwestia rozkładu ciężaru dowodu w wypadku dochodzenia należności na podstawie weksla *in blanco* została wyjaśniona wprost i w jednoznaczny sposób w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 384/13 (nie publ.). Pogląd ten, wyrażony na gruncie tych samych okoliczności faktycznych, które stanowią podstawę obecnie wniesionej skargi kasacyjnej, daje bezpośrednią odpowiedź na wątpliwość wyrażoną przez pozwaną. Z tego powodu wyjaśnianie dalszych różnic zdań, jakie mogłyby ewentualnie istnieć w tym zakresie w orzecznictwie, byłoby na gruncie omawianej skargi kasacyjnej nieuzasadnione.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanej Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.